

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net ❖ כתובת אתר אינטרנט http://www.ohrshalom.net

מאורות הפרשה -

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

על הפסוק בפרשה "איש על-דגלו באתת לבית אבתם, יחנו בני ישראל, מנגד, סביב לאהל מועד יחנו" – אמר האדמו"ר זיע"א כי בכל דבר אדם משפיע לחברו כנתינת צדקה, או הרב שמשפיע לתלמידים, זה שמקבל השפע היה יותר משפיע לנותן לו.

הזה על מנת שיוכל להשפיע ולהיטיב, ולא תהייה כוונתו של האדם בשביל הנאה גשמית אלא שיקבל השי"ת תענוג, ובכונה הזו יקבל את כל הדברים הגשמיים.

כמ"ש במגילת רות, "האיש אשר עשיתי עמו היום בועז" ולא נאמר "אשר עשה עמי", כי יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית, וכן ברב לתלמידים כנאמר [אבות] "הרבה תורה למדתי מרבתי ... ומתלמידי יותר מכולן".

וידוע כי אותיות הם מדרגה תחתונה מעולם המחשבה, ורמז הפסוק "באותות לבית אבותם" כלומר במדרגה התחתונה הגשמית שהם בחינת אותיות, יגיעו לבחינת "לבית אבותם" היינו למקום המחשבה והאותיות שבתוך דבר הגשמי המחיה אותם, היא המחשבה הראשונה, כי עבור כך נברא העולם, ושם תמיד יחנו בני ישראל בעולם המחשבה עם הניצוצות הקדושות שבגשמיות "מנגד סביב לאהל מועד יחנו".

וכך הוא גם בקבלת השפע מהקב"ה, כי אנו גורמים תענוג גדול למעלה, כי יותר משעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, והשי"ת ברא את כל העולמות עבור התענוג הזה, כי מדרך הטוב להיטיב, כדי להיטיב לבני ישראל ולהמשיך עליהם י"ג מידות של רחמים, וכשחננו היו יכולים לקבל את ההשפעה.

כי כשהאדם עדיין בגשמי בכל מקום הקליפה סובבת את הקדושה ורוצה לינוק על דרך הנאמר "סביב רשעים יתהלכון" ויש לאדם מלחמה גדולה כשרוצה לעבוד את הקב"ה במחשבה הזו שלא לשם הנאת הגשמיות, וזה רמזה התורה במילת "מנגד" מלשון התנגדות אשר "סביב לאהל מועד יחנו בני ישראל" בעולם המחשבה, ויעלו הניצוצות הקדושות והאותיות שבתוך דבר הגשמי כדי שיהיה תענוג למעלה, במחשבה שתקבל השפע הגשמי כדי שיהיה תענוג למעלה בלבד. לכן נקטה התורה לשון "יחנו" כי לשון מנוחה הוא כשאינו ירא מהמלחמה כנאמר [אסתר] "ונוח בארבעה עשר בו" שיהיה להם מנוחה מאויבים וכשבאים לעולם המחשבה הוא עלמא דחירות אמר לשון מנוחה "יחנו".

כי על ידי החניה גורמים אנו תענוג גדול למעלה, וכשאנו מקבלים שפע בגשמיות בפרנסה ובכל הדברים הגשמיים הנצרכים, וידוע שכולם בחכמה עשה הקב"ה, גם בדברים הגשמיים בהכניסו בהם חיותו יתברך, וכשאנו מקבלים בכונה הזו את שפע הגשמיות מאתו יתברך, על מנת שיהיה תענוג להשי"ת שברא את כל העולמות על מנת להיטיב לעמל ישראל, ואנו מגביהים את ניצוצות הקודש שבתוך הדבר הגשמי לשורשו העליון, היינו מחשבת הבריאה, שברא את העולמות בעבור תענוג זה.

ואמר האדמו"ר כי פסוק זה של "איש איש על-דגלו באתת לבית אבתם, יחנו בני ישראל, מנגד, סביב לאהל מועד יחנו" הוא כמספר הפסוק "וְחָנְתִּי אֶת אֲשֶׁר אָחַז וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֶרְחָם" כי הרחמים והחנינה הם במנוחה ונייחא למעלה ולמטה, ואין תענוג גדול מכך שבניו של המקום ב"ה עושים רצונו ומעלים את ניצוצות הקודש שבגשמי לשורשם העליון.

וידוע דרשת חז"ל על אותיות ג"ימל ד"לת, שזו בחינת גומל דלים, ובאמת זה ההיפך שהד"לת גומל לג"ימל, ורמז לכך אמרה התורה "איש" כי בכל מקום מילת "איש" הוא אדם חשוב ומילת "על" הוא סמוך כנאמר "איש על דגלו" דהיינו האיש צריך שיהיה במחשבתו כשהוא מקבל שפע ממנו יתברך, שהוא בחינת דל, והוא גומל לו יתברך את התענוג

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקורנא

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" חסר לאמר, כי כל לאמר שבתורה שיתמשך זה העניין עד למטה בעוה"ז, בצירוף זה שעלה, ורצונו כי בכל עת ורגע יוצא מפי הקב"ה אותיות להנהגות העולמות ויכולים להשתנות כל זמן שלא ירדו לעולם הזה מצרה צהר ומנגע ענג מרעש עשר, וכל כיוצא בזה בכל התורה, וכשנאמר "לאמר" ירד הצירוף עד לעולם הזה בהכרח בלי להשתנות, וכאן כל אלו המדרגות הקדושות לא היה אפשריות להם להתגלות אלא ביציאת מצרים, וזהו "לצאתם מארץ מצרים" אזי נתגלו כל אלו הבחינות בעלמא דאתגלייא.

מאורות נוצר חסד למהרי"א מקורנא

"ולא יבאו לראות כבלע את הקודש ומתו" – כי לפעמים הצדיק בקטנות ואומר איזה דברים כפי בחינתו. והשוטה הזה תופס את הדבר בטל זה, וקולט אותו, "ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו". וזה תלמיד רשע, שקולט דברים של קטנות לעשות מהם ליצנות, משל לתינוק שנותנים לו מרגליות, חוזרין ונותנים לו פת, זורק את המרגליות, חוזרין ונותנין לו כלי חרס, זורק הפת ונשאר בידו חרס.

מאורות הסיפור החסידי – מכבדו במותו

לצורך בריאותו העתיק השרף מבריסק - מהרי"ל דיסקין זי"ע דירתו, מדירה קטנה אחת לדירה קטנה שנייה, בת שני חדרים זעירים ופינתו ביטול, אלא שהשנייה הייתה מאווררת יותר.

חפציו מועטים היו, שתי מיטות שבאחת מהן לא ישנו מעולם, ספרים מועטים, שולחן כסא וספסל, כמה כלי בית וצורות. התלמידים היו בטוחים שרבנו ישב ויעסוק בתלמודו עד שלא יישארו בבית אלא השולחן הכסא והגמרא. ואז יקום, ישק למזוזה, ויעבור לדירה החדשה, להמשיך בה ממקום שפסק.

אך לא. כשאחד התלמידים ניגש לשתי תיבות הכתבים הגדושות כתבי יד והרימו - מיד חרד רבנו וקם ממקומו: "הוי זהיר", הורה ביראה, "ראה שהתיבה העליונה לא תישמט ותיפול, חלילה!"

גחן התלמיד, והוריד את התיבות לרצפה: "אם התיבה העליונה יקרה יותר", הציע, "אאחוז בה מלמטה והתחתונה אשים על גבה. כך תהיה בטוחה יותר..."

"חלילה!" נחרד רבנו ונרעד בעליל. "התיבה העליונה חייבת להיות מלמעלה. אבל משום כך עלולה היא חלילה להחליק וליפול"...

"לא", השיב רבנו, "מוטב שאלוה אותך בדרכך!"

וכך היו תושבי ירושלים עדים למחזה מוזר, שכמותו טרם ראו: התלמיד הלך בסמטאות העיר נושא שתי תיבות גדושות ורבנו מהלך על ידו, פניו מופנות כל העת לעבר הכתבים ונכון הוא בכל רגע למנוע החלקה ונפילה. על כל פסיעה לחש לו לאמר: "בני, אם המשא כבד רשאי אתה לנוח מעט. אך הזהר נא שלא תהפוך את התיבות. השגח שהעליונה תהיה למעלה, שלא יהפך הסדר!"

לבסוף לא אצר התלמיד כח. "רבי", אמר, "על מה כל החרדה, האם חידושי התורה שלמעלה נעלים יותר מאלו שבתיבה התחתונה?"

"לאין ערוך, בני, לאין ערוך!" השיב רבנו נרגשות.

"אם חושש להם רבנו יותר, אוחזם מלמטה ויהיו בטוחים יותר!" שב התלמיד והציע.

"בשום פנים ואופן", נחרד רבנו, "הלא תבין, התיבה העליונה מכילה את חידושי תורתו של אבא זצ"ל, ובתיבה התחתונה מונחים כתבי שלי. היאך יעלה על הדעת שלשעה קלה יהיו כתבי מונחים מעל כתבי אבי?!..."